

Η πρώτη μεγάλη απογοήτευση ήταν όταν τα ζυδαέφια του ζυλοκοπήθηκαν από τους δασκάλους γιατί δεν μπορούσαν Τσινκικά στο δημόσιο σχολείο αλλά Ελληνικά. Ο Ταμέρ Τσι-λινκί, όταν ήταν νέος διώχτηκε λόγω του αγώνα του υπέρ των δικαιωμάτων των εργαζομέ-

Αποφιβριτώντας τελικά την ταυτότητα του αναλήφθηκε στο εφοβήμα: «Αυτό βέβαιος είχε ως αποτέλεσμα να εγκαταλείψει για δέκα χρόνια στις φυλακές την Τουρκία. Το 2004 πήγε στην Ελβετία, όπου ζήτησε άσυλο, ως πολιτικός πρόσφυγας.

Εκεί παρέδιδε μαθήματα αγγλιστικής στα ιδιωτικά σχολεία της χώρας. Τα τελευταία χρόνια, απόγονοι των εκδιωχθέντων πριν εκκώχθηκαν από τις παρτίδες έχουν ξεκινήσει διάλογο με χεφές της Ερπώτης και οδάλκηνου του κόμμα.

Ο Ταμίνκίρ ανέλαβε έντονη δράση σε όλο το κλήμα της δικτατορίας. Μελέτησε δυ-κούς ιστορικούς με αναφορά την Ένοκτορία των Ελλήνων του Πόλου και έδωσε πλήθος συνελεύσεων. Μελέτησε την συνδυαστική πλειοψηφία των πηγών που αφορούν την ιστορία του Πόλου τα τελευταία 100 χρόνια, ενώ ταυτόχρονα

δημιούργησε ομάδα στον ένοκο και ηλκερνοικό τύπο. Το 2006 εκδόθηκε το πρώτο του βιβλίο για την Ένοκτορία των Ελλήνων του Πόλου στα Τουρκικά με τίτλο η Ένοκτορία των Ελλήνων του Πόλου από τις εκδόσεις Μιράλλο.

Όταν Ταμίνκίρ ανέβηκε στο βήμα της εκδήλωσης άνοιξε και παρουσίασε ένα παρό που έγραφε στην τουρκική γλώσσα: «353.000 δεν είναι ένας αριθμός. Είναι Άθωρος που με εντολή του Μουσταφά Κεμάλ, ο στρατηγός της Εθνικής εκστρατείας Νορβεντίν πιάς και ο συμφορτής Τοπάλ Οσμάν τους σκότωσαν».

Την ομιλία μετέφραξε ο Κορδός Ζεργά Ντενίλ ο οποίος, κατά τον παρουσίαση της εκδήλωσης, και αυτός υψώθηκε την πολιτική εξέλιξη του Τουρκικού κράτους. Ακούθηκε η ομιλία:

Χαρτίων τους ήρωες αγώνων των Ελλήνων του Πόλου εκείνων που έγραψαν ιστορίες αντίστασης στα βόνα του, στην Νεβιά, στην Ζάντα.

Δεν ξεχάσαμε αυτούς που έκαναν ζωντανούς τους ανθρώπους μας μέσα στις εκκλήσι-τες, μέσα στα σχολεία τους, μέσα στα σπίτια τους.

Δεν ξεχάσαμε αυτούς που βίωσαν τις γυναικείς μας, τα μικρά κορίτσια μας και τα πη-πάν στα χαρτιά τους.

Δεν ξεχάσαμε τους 353.000 Έλληνες του Πόλου που ακόμα δεν έχουν ταπει-Δεν θα ξεχάσουμε και δεν ξεχάμε τους 200.000 Έλληνες του Πόλου που εξορίστη-καν από την πατρίδα τους στην οποία ζούσαν επί γλυιάδες χρόνια.

19 Μαΐου, πηγαίνοντας ο ίδιος στην Ζαμίνοντα.

Δεν ξεχάσαμε τις συμφορές του Τοπάλ Οσμάν και τον Ισπίλ Πεζέρ, που εφάρμοσαν την εντολή της Ένοκτορίας καθώς, και την Κεμπική Ζιπατία και τον στρατηγό της Νορβεντίν Πιάς.

Δεν ξεχάσαμε και τις τουρκικές κυβερνήσεις που αρνούνται εδώ και 100 χρόνια την Ένοκτορία και την ύπαρξη των Ελλήνων του Πόλου.

Δεν ξεχάσαμε επίσης αυτούς που υπέγραψαν την Ζωνήκη της Αντάλαγης Παθού-πρωγματοποιηθεί Ένοκτορία.

Ζ τον Πόλο τα δεινά βιώθηκαν με τρεις διαφορετικές μορφές:

1). Από που έζησαν οι 353.000 άθωροι μας, που έχασαν την ζωή τους κατά το δί-στημα 1914-23.

2). Όλα σε έζησαν οι απόγονοι τους, οι παππούδες μας, τα παιδιά τους, τα εγγόνια τους. Ο παππούδες μας που εκτοπίστηκαν με την σωνήκη της Δοζάνης από την πατρίδα τους, τον Πόλο, όπου ζούσαν επί γλυιάδες χρόνια.

3) Από που ζήσαμε επίσης, δηλαδή αυτοί που μενίμε εκεί! Οι Έλληνες του Πόλου, α-ποί που πριν την Ένοκτορία και κατά την διάρκεια της εξίσταμίστηκαν, δηλαδή οι παππούδες ή του, οι γλυιάδες ή του. Αυτοί που η αγάπη τους για τον Πόλο τους ανάγκασε να τα βιάουν, με φόβο, όλα σε έζησαν μεσα τους και να μην πουν τίποτα στα παιδιά και τα εγγόνια τους. Οι περσοδότεροι επινόησαν ακόμα και ψευδείς ιστορίες:

Τι δόκολο που είναι να φανερώσεις τον εαυτό σου σε βιάζουν σαν εχθρό; Επειδή τα παιδιά τους δεν γλυόφισαν Τσινκικά και τα ζυλοκοπούν για τον λόγο αυτό στο σχο-λείο, οι γονείς τους σταμάτησαν να τα μιλούν Ποντιακά. Τα να επιζητήσουν, όλα αυτά τα 100 χρόνια, προσέβλησαν να να φανερώσουν στο τουρκικό κράτος έναν άλλον εαυτό. Ν' αποδείξουν δηλαδή ότι είναι οι καλύτεροι ή τους αγαπάν, οι καλύτεροι Τσινκίκοι. Αυτό έγινε με κοινωνική συνεισφορά των Ποντιών. Ζητώθηκαν προς το Ισάμ και τον Τουρκικό Εθνικισμό. Όμως, παρ' όλα αυτά το τουρκικό κράτος τους είχε και πάλιν «άλλους».

Κατά την διάρκεια της τουρκικής δικτατορίας, από τα τέλη της θωματικής αυτοκρατο-ρίας, η κοινωνική και οικονομική ζωή στον Πόλο υποβίβστηκε. Δεν έγιναν καθόλου επενδύ-σεις. Ζητά λιμνία της Ζαμίνοντας και της Πραξέζοντας, που ήταν κότε από τα σημαινκότε-ρα του κόσμου, δεν πληρώζε πλέον κανένα πλοίο. Οι Ποντιοί καταδικάστηκαν στην πείνα. Τι

Ο ταμίνκίρ και το παρό που παρουσίασε στην αρχή της ομιλίας του. (Φωτογραφία από το www.pontus-news.gr).

Τα εδάφη του Πόλου, από η γηγοπα θα είναι εξαθέρα!

Είμας που μενίμε, μας άλαξαν την θρησκεία μας, τα ονόματα μας, την γλώσσα μας, Άλαξαν τα τραγούδια μας, τα χορούς μας, γράφοντας γι αυτά στοιχεία στα τουρκικά.

Το 1923 διοργάνωσαν εκστρατεία για τους πολίτες με σβήση: «Να μιλάς μόνο Τουρκι-κά».

Όλοι όσοι μιλούσαν Ποντιακά στους δρόμους βασανίζονταν. Ζυγνά μας υπενθύμησαν ότι είμαστε Έλληνες. Δεν σταμάτησαν να μας βρίζουν όπως «Ρωμίες μαύσταφες», όπως «Ρωμίες κώ-στε [κρυπτοχριστιανέ]».

Ακόμα και οι συγγαφείς στα μισοτοπήματα και τα ποιήματα τους, τις Ελληνίδες τις παρουσιάζαν σαν πόρες. Κορόδιδαν ακόμα και τις γυναικείς μας. Ζητούσαν ταμνίες η ποφο-ρά των Ποντιών παρουσιάζονταν στις δολιές οικίες. Επινόησαν ανόητα ανέκδοτα και τα ον-κίμασαν «ποντιακά ανέκδοτα». Μ' όλα αυτά τα ανέκδοτα υποβίβισαν τους Ποντιους.

Οι Έλληνες του Πόλου που ζούσαν σε άλλες πόλεις της Τουρκίας έρχονταν πάντα αντί-μέτωποι με το ερώτημα: «Είστε Ποντιοί».

Πριν από μερικά χρόνια αποκαλύφθηκε ότι το τουρκικό κράτος φεκάωνε τις μειονότι-τες. Μόλιμα λούρον, ότι οι Έλληνες ήταν στην πρώτη σειρά, στην δεύτερη βίονοντα οι Αρμεί-τες. Φεκάωνε τους εξίσταμίσθεντες Έλληνες και τα παιδιά τους. «Ζει» με τον φόβο, ότι αν ήθελον την αλήθεια, για μία ήρα θα ξέσηκωθον.

Εξάω να αναφέρω ένα παράδειγμα. Την δεκαετία του 1990 στο πλαίσιο του προγράμμα-τος αναλλάγλης σχολείων προπομήτιστηκε μια εκδοχή μενίμε ενός σχολείου από την Πρα-ξέζοντα. Οι μαθητές από την Θεσσαλονίκη. Το μαθητές από την Πραξέζοντα θα έρχονταν στην Θεσσαλονίκη. Το τουρκικό κράτος διώχτηκε την πρόταση με μια πρόθεση. Να μην συμημετάσει κάποιο άλλοιο λκείο από την Πραξέζοντα αλλά από την Άγκυρα.